

Bir Ölüñün Güñcesinden

Emre Sururi

1998 -1999

<http://www.emresururi.com>

Bir Ölü'nün Güncesinden / Emre Sururi

-tanıdığım tek Décadent'e-

I.Bölüm

Karım Etel'le evliliğimizin 30. senesine girmiştik, her şey iyi gidiyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, özellikle yedinci senemizden sonra bu işi yürütemeyeceğimize inanmaya başlamıştım ama Etel'in sonsuz sevgisi ve sabrı, birçok imkansız olur kıldı.

Bir üniversitede fizik profesörüyüm, öğrencilerim genelde beni severler; arada sırada oğlumdan duyduğum “taze” esprilerle sınıfı genelde “sıcak” tutarım. Benim gibi unutkan -ki gerçekten de çok unutkanımdır-, yaşlı başlı bir profesörün en sıkıcı anlarda patlattığı cinsellik imalı laflar, herkesin hoşuna gidiyor, zaman değişti!

Gençliğimde böyle değildim pek; ağır başlı, “molla” türünden biriydim, Cumhuriyet'in öğretmeni olmak en büyük idealimdi, hâlâ da öyledir ya, işte ne bileyim, daha temizdik sanki o zamanlar, herkes kişilik sahibiydi, ya da o zamanlar da “çürük elma”lar vardı da, bu zamanki kadar değildi sayıları. Zaten bu senenin sonunda emekli olup, Isparta'ya yerleşmeyi düşünüyorum, ben gittikten sonra buralarda ne kadar çürürlerse çürüsünler, umurumda değil! “Benden sonrası tufan” mı demişti birileri, öylesi bir şeyler işte benimkisi de, ama yaşlandık artık, hayatı hafiften almak lazım, “Nerede o eski idealist Behzat!” diye sataşan eski arkadaşlarıma, takma dişlerimi çıkartıp, dişsiz ağızla karşılık veriyor, “o güzelim dişler nerede hani nerede, sen asıl ondan haber ver / küçük tansiyonun 7-8 olduğu günler nerede, nerede ah, hani nerede?...” serzenişini eski bir şarkının güftesi yapıp söylüyorum.

Zor zamanlar bunlar, e artık ben de, takdir edersiniz ki, eskisi gibi değilim. Bir fakülteden diğerine bile ortada mola vermeden varamıyor oldum, hemencecik yoruluyorum. Sonra bir de şu unutkanlık meselesi var, öyle zamanlar oluyor ki, sınıfın ortasında, ağızım açık, öğrencileri bana tebessümle bakar buluyorum, tabii kaç dakikadır bu halde durduğumu allah bilir!

Çok şükür ki, evde bir nebze daha rahatım: Etel benim her huysuzluğuma katlanıp, her işte yardım ediyor, onsuz ne yaparım bilmiyorum, bilmediğim gibi, bilmek de istemiyorum. O hap senin, bu hap benim, yaşayıp gidiveriyoruz işte (*ev haplardan geçilmez oldu: kırmızı hap tansiyona, mavi hap günde iki kere tok karına, pembe haplar Etel'in, ben içince başım ağrıyor..*) Öyle kötürüm filan olduğumuz sanılmasın, ama ne bileyim, her sene, öncekilere bir iki hap daha ekleniveriyor.

Bundan yaklaşık iki hafta kadar önce, çalışma masamın başında oturmuş, aklıma takılan bir yorum üzerinde düşünüyordum ki, kalbimin sıkıştığını hissettim. Daha önce hiç kalp krizi geçirmemiştik fakat, bizim ailenin erkeklerinin neredeyse tümü kalp krizinden gittiğinden, pek hazırlıksız yakalandım sayılmaz. Bir elimle gömleğimin düğmelerini açarken, diğeriyle de, kalp hizasında sıkı bir masaj uyguladım. Biraz toparlanır gibi olunca da aşağıya, Etel'e seslendiğimi hatırlıyorum en son.

Kendime tekrar geldiğimde, odada hala tek başımaydım ve sancı geldiği gibi, belirsiz bir biçimde gitmişti. Hatta öldüğümü bile düşündüm ama bu bir anlık bir düşünceydi ve havada kayboldu.

Dini inançlarım pek de kuvvetli sayılmaz. Ailem de pek düşkün değildi. Etel'le -Ermeni kızdır- evlenirken kimseden ne bir itiraz ne de hoşnutsuzluk belirmedi. Allahtan Etel'in dini duyguları benden daha kuvvetli de, oğlumuz Can'ı vakitlice sünnet ettirmeyi becerdik. Etel her pazar, erkenden kalkar, siyah elbisesini geçirir üzerine ve kiliseye gider, bazen keyfim yerinde olur, "bir rahibeyle evlenmişim!" diye takılırım ona da, "sırf senin için af dilemeye gidiyorum bunca senedir!" diye karşılık verir.

Bunları düşündüğümü farkettim masamın başında. Ola ki ölmüştüm ve de, böyle bir boşluğun yarattığı hayalkırıklığındaydım. Bir tebessüm belirdi yüzümde: Ne yani, Allah olsaydı daha mı iyi olurdu! Cehennemden zor kurtulurdum...

Sonra, Etel'i bulmaya, aşağı indim. Mutfaktaydı, akşam için yemeği hazırlıyordu, "Biliyor musun," diye söze girecektim, beni duymadı bir an, sonra hafifçe sıçradı yerinden, "Sen miydin?" dedi, "ödümü patlattın!"

"Ben de şimdi tam onu söyleyecektim, yukarıda bir ara kalbim sıkıştı, içimden, 'işte gidiyorsun Behzat Efendi', dedim, 'bari çok sevdiğin karını da götür yanında ki oğlun Can rahat yüzü görsün...' Ha bir de, bir espri yapacaktım ben, dur bakayım nasıldı... Tamam, 'ilahi Etel, sen adamı öldürürsün!'"

Etel o gün gününde değildi anlaşılan, suratını astı, "Bu kadar meraklıysan..."la başlayan bir sürü azar işittim sabah sabah... Benim de suratım asıldı, "İyi," dedim, "nasıl istiyorsan öyle olsun, ben okula gidiyorum, kütüphanede işlerim var. Beni arayan olursa söyle seni seviyorum, iyi ki seninle evlenmişim." O andaki ciddi ortama uymadığından daha da bir değer kazandı söylenenler, Etel yumuşadı, geldi dudağıma küçük, hani neredeyse dostça denilecek bir öpücük kondurdu.

"Ruj izi bırakma, metresim kıskanıyor sonra..."

II. Bölüm

Üniversiteye vardığımda herkes dışarıdaydı, sebebini bilmiyordum, tanıdığım öğrencilerden birini gördüm, yanına yaklaşım ona sordum. “Duymadınız mı hocam, tanklar meclise girmiş,” dedi, şaşırđım, sonra da kızdım. “Peki bunun derslerinizle, bilimle olan alakası nedir? Yani dersiniz varsa sınıfta olmanız gerekirdi, yok eğer dersiniz yok ise, o zaman da yine burada değil, *başka bir yerde* olmanız gerekirdi” dedim, çocuk yüzüme “nasıl anlamazsın pis bunak” ifadesiyle baktı önce, sonra “karşımdaki bin yıllık bir tecrübe anıtı, ben de kim oluyorum”a döndü bakışları, galiba “başka bir yerde”yle neyi kastettiğimi de anladı. Ben, “bunlar şimdi bir güzel toparlanır, eyleme giderler” diye düşünürken, çocuk “Haklısınız hocam, ben arkadaşları toparlayayım, bir an önce dersinize yetişelim...” dedi. “Bir an önce dersinize yetişelim!”... Şu halde bugün onlara dersim vardı, oysa ben, kütüphane için gelmiştim bugün okula, ve dışarda, insanlar hayatlarının ilk darbesini yaşıyorlardı belki de! Ve yine de ders... aklımdan çıkıp gitmiş bir ders!

“Buradan sonsuza kadar integral alıp integralin içinde de genelleştirmiş koordinatlara geçsek, tabii 0 noktasını dışladığımızı tahmin edersiniz yoksa integral büyür büyür patlar, işte bütün bu sulandırılmalardan ve genelleştirmelerden sonra güzel bir dalga fonksiyonumuz daha olur ve bizler de 15 dakikalık bir söyleşi için gereken zaman kavuşuruz...”

Hala bön bön suratıma bakıyorlardı.

“Bakın çocuklar, sınıfta yaklaşık 15 kişi var, normal mevcudumuz kaç? 60-70 arası bir şey. Yani arkadaşlarınızın büyük çoğunluğu yok. Benim zamanımda, yaklaşık olarak Roma'nın kuruluşuna denk geliyor, insanlar bugünkü gibi olaylar karşısında bir şeyler düşünürdü ve bu genellikle hiç olamayacak kadar idealleştirilmiş aptal bir elektronun, hiç gözlemlenemeyecek kadar aptal bir dalga fonksiyonu olmazdı. Sanmayın ki fiziği horgörüyorum, işte bakın şu kitaba, ne yazıyor? 'Kuantumun ilkeleri - Behzat Kagir & Numan Denk', para kazanmak isteseydim, en azından cinsel heyecanı olan bir roman yazardım bu kitap yerine, tabii Numan'ı bilemem... Sonuçta, sizin karşı olduğunuz 'bir şeylere' karşı 'bir şeyler' yapmanız gerekirdi... Bahçede, şaşkın ördekler gibi güneşlenmenizi eylem olarak saymıyorsanız tabii...”

Kimse gülmüyor, gülmeliler mi bilmiyorlar...

“Demek istediğim şu ki, sizler fiziği yahut da siyaseti değil, sadece dersi düşünen bir grup salaksınız. İşte aynen böylesiniz.”

Hala boş boş bakıyorlar.

“Sene sonunda emekli olacağımı bilmesem söylemezdim belki bunları size. Ama içimde kalsın da istemem hani. Ders bitmiştir, şimdi gidin, dışarıdaki fotosentezine devam edin.”

Bekledim... Tek bir itiraz yükselmiyor. En azından sonunda başlarını öne eğmeyi akıl ettiler. Çürümüş sınıf, çürümüş toplum, herşey çürümüş, eh, onların hocaları olduğuma göre, benim de çürümüşlüğüm söz konusu. Yeter bu kadar, çık, sınıfı terket. Kütüphanede işin vardı, git onu hallet...

Kütüphaneye uzanan yolda gençliğimi düşündüm; bir süre edebiyatla uğraşmıştım, içinde “cinsel heyecan” olmasa da, yine de bitmiş bir romanım vardı, karanlık bir romandı, yalnız bir

adamı anlatan... Bir yayınevine göndermişim, geri gelmişti ben de kızıp bir yerlere kaldırmışım. Hâlâ oradadır herhalde ama hatırlayamıyorum ki. Ölüm yaklaşıyor. Bugünkü sıkışma, “Geldim, evde bulamadım”dı benim için, iyice kocadım zaten, ölsem kaç yazar? Bunaklık had safhada, eskiden beri untkandım ama artık makul bir sebebim de var... Komik, insanın gençliğiyle yaşlılığı arasındaki tek farkın “ölüme daha da yaklaştığı” olması, yoksa unutkanlık aynı unutkanlık.

Bir doçent geçti yanımdan, adama baktım da selam vermedi - “Prof. kocayınca doçentin maskarası olurmuş” hah!. Salak heriflerle doldu etraf, ot gibi yaşayan salak herifler, tanklar meclise girince, bahçeye çıkmayla yetinen otlar. Götüreceksin iki üç tanesini Taksim Meydanı'na, zorla Kafka, Oğuz Atay okutacaksın bak bir daha yapıyorlar mı, hoş, o zaman da hiçbir şey yapmazlar ya...

III. Bölüm

O akşam eve geldiğimde, garip bir yorgunluk vardı üzerimde. Yavaşça kanepeye uzandım, arkama yaslandım. Televizyonda haberler olmasaydı, neredeyse bugünkü “ihtilal teşebbüsü”nü bile hatırlayamayacaktım. Hoş, haberin yarısında da uyuya kalmışım.

Etel'in sesi uyandırdı beni düşümden... Bir bahçe görüyordum, içerisinde her türden bitkinin yetiştiği, neşeli insanların dolduğu. Ağaçlarda çocukluğumun Ispartasına münhasır badem yemişleri, bir mutlu rüya idi içerisinden çağrıldığı... Etel şefkatle eğildi yüzüme:

- Behzat, yemek olmak üzere, istersen bir duşa gir, yorgunluğunu alır hiç değilse.

- Haklısın Etel, bugün amma da yorulmuşum... Yaşlılık işte, şu emekliliğim bir gelse de, gitsek, Isparta'ya yerleşsek, özledim oraları. Hani “toprak çeker” derler ya, öyle bir özlem olmalı benimki de...

Elini yavaşça yüzüme dokundurdu, yanağımı okşadı. Etel'i ne de çok sevdiğimi bir kez daha anladım. Pek genç sayılmazdık evlendiğimizde, otuzlarımızdaydık, benim artık seyrekleşmeye başlamış uzun saçlarım vardı, gençliğimde az mı dayak yemiştım saçlarım yüzünden! Bir de şimdi bak, iki tel bulabilsem tepemde o günü yeniden doğuşum sayarım! Etel hep güzeldi ama, her yaş ona ayrı bir güzellik getirdi. Şimdi griye kesen saçları sapsarıydı o zamanlar... Mavi gözleri içime işlerdi - hala da işler ya... O kocaman pembe çerçeveli gözlüklerinin ardında daha da bir büyürdü mavi gözleri, ellerimiz bulurdu birbirlerini... 30 senenin ardından bakıyorum da, pek az şey değişmiş, hala birbirimizden başkasını görmüyor gözlerimiz. Can da büyüdü artık, bir iki sene içerisinde evlendiririz onu, sonunda Etel ile yıllar sonra tekrar başbaşa kalırız, Isparta'da, babadan kalma bağı çekip çeviririm, son yıllarımızı tüm bu karmaşadan uzak, huzur içinde yaşayıp gideriz...

Bazen, dar zamanlarımda düşünürüm, şimdiye kadar bir türlü Allah'a tam anlamıyla inanmayı becerememiş olan benim için hiç mi “ilahi bir umut” yok diye, sonra iki sene evvel, Etel'in şeker komasına girdiği gün gelir aklıma. Bir akşam eve geç dönmüştüm, Can da dışarıda, arkadaşları ile birlikteydi, kapıyı çalmıştım, kapıyı çalmıştım, açan olmamıştı, içeri girmiştim, “Etel, herhalde komşudadır” diye düşünmüştüm salona ilerlerken, akşamın karanlığında, salonda görmüştüm onu, halının üzerinde şuursuzca yatıyordu, hemen hastane, komşudan rica etmiştim bizi hastaneye o götürsün diye, benim elim ayağım tutmuyordu çünkü, kekelemeye başlamıştım, Can'a bir not bırakabilmişim ancak, titreyen ellerime rağmen.

- Bir on dakika kadar gecikseydiniz, yapacak hiçbir şeyimiz kalmayacaktı. Gerçi durum şimdi de ciddiyetini koruyor fakat, hiç şüphesiz, buraya getirdiğiniz halinden çok daha iyi. Bize beklemek kalıyor.

İşte o zaman fark etmiştim bir köşeye çekilmiş, yarım yamalak bildiğim bütün duaları birbiri ardında sıraladığımı... o zaman anlamıştım, sevdiğini yitirme tehlikesi baş gösterdiği anda insan kendini belki de kandırmaya çalışıp, her umuda sıkıca bağlanıyor, inansın veyahut da inanmasın.

Sonrasında Etel, hastaneden taburcu edildi, biraz daha sessizleşti, kiliseye daha sık gitmeye başladı. Bende bir anda parlayan inanç ise, tekrar önceki “denge konumu”na döndü. Korkuyorum

Etel'i kaybetmekten, öylesi bir felaketten sonra, onunla tekrar buluşmanın yolunun bir -tek- ihtimal, "ahiret"ten geçtiğini düşüneceğim günün gelmesinden ölesiye korkuyorum.

Elimi Etel'in eline dayadım, dudaklarımı değdirdim, gözlerim yaşlı -bu da yeni öğrendiğim bir şey, yaşlandıkça çocuklaşıyor insan- kucakladım sevgili karımı.

- Hadi artık, kimbilir gene neler düşündün, yaşlı bebek seni! Hadi, kalk da duşunu al, bugün çok mu koşturdun, gömleğine iyice ter kokusu sinmiş, kirlilerin arasından mı almıştın yoksa sabah...

IV. Bölüm

O gün duş aldım almasına ama, ne o günkü duş, ne de iki gün sonra çocukluğumdan beridir gittiğim Kocamustafa Paşa Hamamı'nın tellakları çıkaramadılar üstümden o kokuyu. Üstelik adamın hırpaladığı yerlere dair morluklar da bir türlü geçmek bilmedi. Benden yayılan koku, pek öyle ter kokusuna benzemiyordu, hani bazı insanların vücutları kokar ya, ondan da değildi - memleketim Isparta benim, Isparta suyunda yıkanıp da, gül sularıyla büyüyen adamın kokmayacağını cümle alem bilir! Ama işte koku da gün be gün artıp duruyordu. Allahtan okul sömestr tatiline girdi de, rezil olmaktan kurtuldum.

Rengim de iyice solmaya başlamıştı, Can, arkadaşı olan bir doktora görünmemi direttiyse de, orali olmadım, haplarım ve ben mutluyduk. Evden pek dışarı çıkmak içimden gelmiyordu zaten son zamanlarda, Etel'le sabahtan akşama oturup, sene sonu için planlarımızı yapıyorduk, o da yorulmuştu iyice, “Behzat,” diyordu, “Isparta'ya yerleşiriz yerleşmesine de, ondan önce bir tatile çıkalım derim ben, gene Paris'e gideriz, bir hafta kalırız orada...” Balayımızı Paris'te yapmıştık zamanında, ben Fransız yazarlarına hayrandım, Etelse mimarisine, çok güzel günler geçirmiştik. “Neden olmasın, gideriz hayatım, zaten çocuk da büyüdü artık, kardeş istiyor, ikinci, yok ya, biz ikincisine de çıkmıştık, üçüncüsüne de, yani demek istediğim dördüncü balayımızı gene Paris'te geçiririz...” Güldü Etel, güler tabii...

- Can da bir türlü kız bulamadı, dedim ansızın, baksana şey filan olmasın...
- Behzat Bey! Sen vallahi kafayı bozmuşsun.
- E hani, nerede o zaman müstakbel gelinim?
- Varmış bir tane, bana bahsettiydi geçen gün, Aslı mı, Ayça mı neymiş ismi.

- Sen kızın telefonunu, adresini al da, Can'dan habersiz nişanı yapalım. Bu bizim oğlanın kendi başına bir şey yapacağı yok. Ya, insan düşünür, “Yahu ben doğduğumdan beri bu ihtiyarların yanındayım, bunlar yalnız kalmak isterler arada...” diye, yok yok, Etel bana sorarsan bu çocuk bana çekmiş...

- Hadi canım sen de... Hayatımda senin kadar ince düşünen birisini daha görmedim.
- Sahi mi diyorsun... Seni şimdi öperdim ama doktorun ne dediğini biliyorsun...
- Gittin değil mi şu Can'ın arkadaşına?
- Yok canım, ne işim var benim Can'ın arkadaşıyla, benim dediğim, şu tansiyonumu ölçtürttüğüm fakülte doktoru... Hem sen onu bunu bırak da, söyle Can'a, kızı getirsin, elimi öptürsün, verdim gitti olsun...

V. Bölüm

Bizim Can, kızı getirene kadar, kızın adı da Aslı'ymış bu arada, bir hafta beklemek zorunda kaldık. Bu bir haftada, artık Can'ın ısrarlarına dayanamayıp, doktor arkadaşına gittik, “Behzat Beyamca, hoşgeldiniz,” dedi beni görünce, yaklaştı, elimi öptü, meğer bizim Numan'ın oğlu Soner'miş! Can şaşırđığını görünce, “hatırlamadın mı baba, kırk kere dedim sana, bizim Soner doktor oldu diye, gel bir gidelim diye de sen o kadar ayak direttilim.” “Oğlum,” dedim, “ne bileyim ben o Soner'in bu Soner olduğunu. Soner Bey evladım, şu son zamanlarda bir ağırlık çöktü üzerime, hem dalgınlık hem de yorgunluk karışımı bir şey bu bizimkisi... Zati öteden beri unutkanım ama, ne bileyim işte, bir de çok affedersin, kokmaya başladım son günlerde, insan içine çıkamaz oldum...”

Soner Doktor, gömleğimi çıkarttırdı, kalbimi dinledi, sonra bir şeyler bir şeyler daha yaptı. Bu Soner sık sık bize gelirdi küçükken, beni çok severdi. “Behzat Beyamca, kalbiniz iyice yorulmuş, bayağı bir dinlenmeniz gerekiyor... ikinci dönem okula gitmeyin de, bir an önce emekli olmaya bakın. Şu koku meselesine gelince... neden olduğunu bilemeyeceğim fakat yedikleriniz vücudunuza ağır geliyor olabilir, sebze diyeti uygulayın bir müddet, eğer geçmezse, sizi bir başka arkadaşına göndeririz...”

Teşekkür ettik, ayrıldık Soner'in yanından. Ben Can'ı kırmayıp, doktora kadar gelmişim, şimdi sıra onda idi: en kısa zamanda Aslı hanım kızımızla müşerref olacaktık...

Aslı'nın geleceği gün Etel her zamankinden iki kat daha telaşlıydı... Ayaklarını yatakta bırakıp, kanat takmıştı sanki mübarek... Beni de ayak altında fazla istemediğinden, çalışma odama götürdü, sağolsun, benden habersiz, komşumuz Mehmet Bey'i de çağırılmış, satranç takımı dizili, Mehmet Bey'i beklerken buldum masanın başında... Biz oturduk, Mehmet Bey'le, oyunumuza başladık, ikinci oyunun ortalarındaydı, Etel kahvelerimizi de getirdi, yahu ne çok seviyorum ben bu kadını! Mehmet Bey purolarından bana da ikram etti, beraber tellendirdik birer tane...

Sonra ne kadar zaman geçti bilmiyorum, kafamı bir kaldırdım ki, akşam olmuş, ortada ne Mehmet Bey, ne de satranç takımı var, ben kanapeye uzanıp uyuyuvermişim, biri de, kim olacak, biricik Etel'imdir herhalde, üstüme bir pike örtmüş... Aşağı inip, mutfağa, Etel'in yanına gittim, son hazırlıkları tamamlamak üzereydi, “Uyuyup kalmışsın,” dedi, “Mehmet Bey de olmasa, vallahi akşama kadar o halde iki büklüm kalırdın... Oğlan telefon etti az önce; yola çıkmışlar, geliyorlarmış...”

- Aman iyi, iyi... Gelsinler de bir an önce yemeğe oturalım, çok acıktım...
- Biz oğlanı evermekten bahsediyoruz, şu adamın düşündüğü şeye bak hey Yarabbi!..
- Ne yapayım, çok acıktım işte...
- Doktorun söylediklerini unutma... Sahi son zamanlarda rengin yerine gelir gibi oldu...

Kapı çaldı o sırada, Etel, bütün tezcanlılığıyla, önden fırlayıp açtı. Sesler, sesler, sesler... Ben daha salona yeni varmışım ki, Can beni sordu, görünce de, “Aslı, sana babamı tanıştırayım, baba bu da Aslı” deyip, kızı yanıma kadar getirdi. Kız uzandı, öptü elimi, peki, öpsün bakalım, “berhudar ol yavrum” dedim, adettendir ya... şunlar bir evlenseler de, ben de Etel'i alıp Isparta'ya gitsem, gitsem, gitsem...

Salona kurulduk ardından, Etel yemeği hazırlamak üzere mutfağa gitti, giderken Can'ı da çağırdı yanında, yardım etmesi için. Bilmez miyim Etel'im! Kızın ilk beş dakikalık raporunu yetiştirmezse o gece uyuyamaz... Kız bana bakıyordu, neydi, tamam, Aslı.

- Eee Aslı kızım, anlat bakalım, nasıl tanıştınız Can'la...
- Şey, bir gün ben Can'ların bölümüne gitmiştim, bizim bölümdeki bir sınava fazladan asistan gerekiyordu, işte Can da yardım etti o gün,...
- Şu tesadüfe bak! Bizim Etel'le tanışmamız da buna benzer bir şekilde olmuştu!...
- Siz de mi öğretim görevlisiydiniz o zamanlar?
- Hayır, o sıralarda yüksek lisansımızı yapıyorduk, sonra bir gün, laboratuarda küçük bir yangın çıkmıştı falan... uzun hikaye..

Sohbet böyle yumuşak yumuşak akıp gidiyordu...

- ...Evet, anlıyorum peki hiç şey düşünüyor musunuz, yani şeyi..

Can ve Etel ortalarında görülmüyorlardı hala, ben ise neden bahsediyor olduğumu çoktan unutmuştum... Gözüm sürekli açık olan televizyona kayıyordu: Meclis bahçesinden yayın yapıyorlardı yanlış hatırlamıyorsam... Önceleri kızın dediklerini dinlemeye çalıştım fakat bu giderek zorlaşıyordu..

- ...evet, evet, Aslı, peki sonra?...

Birden tiz bir çığlık yükseldi Aslı'dan... Heyecan içinde “Can!” diye bağırabildi ancak - başkaca hiçbir şey duyulmuyordu çığlıklardan... kızcağız, sanki bir depremin tam merkezinde kalmışçasına tir tir titriyordu... Sakinleştirmeye çalıştım, daha da korktu; o sırada Can'la Etel de gelmişlerdi salona, Aslı Can'ın yanına koşup, ona sığındı. “Ölmüş Can! Ölmüş!” diye bağırıp duruyordu oysa ben oradaydım, ona bakıyor ve anlamaya çalışıyordum... Can iyice bir sarstı Aslı'yı, Aslı biraz kendine gelir gibi oldu, “sana babamın biraz garip olduğunu söylemişim, ama bu verdiğin tepki düpedüz saçmalık! Seni evine bıraksam sanırım daha iyi olacak...”

Can, Aslı'yı bırakıp geri döndüğünde biz Etel'le oturmuş dertleşiyorduk... “Etel,” diyordum, “Etel, ben galiba o gün, o kalbimin sıkıştığı gün, hani sen mutfaktaydın, işte o gün öldüm galiba, biliyorum, garip bir şey bu, ama olanların başkaca da bir açıklaması yok gibi geliyor bana... vücudumun morarması, o, o koku...” Etel ise, gözleri yaşlı, bir türlü kabul etmeye yanaşmıyordu... “olur mu öyle şey Behzat Bey!...” diyordu ve sanırım benim çıldırdığımdan şüphe ediyordu. Can da yanaştı, yanımıza oturdu... “Baba, yarından tezi yok, tekrar Soner'e gideceğiz, sen Aslı'nın söylediklerine de bakma, arada sırada saçmalayıp durur işte...”

Can böyle diyordu demesine de, içimde bir yerlerde biliyordum ki kız haklıydı, ben de ne zamandır şüpheleniyordum zaten. Kabul, biraz garip ölmüştüm; beni tanıyanlar, böyle bir ölüme ihtimal vermediklerinden, belki de -pek olası değil ama- “öyle ya da böyle” ÖLMÜŞ olduğumu kabule yanaşmadıklarından, bir türlü anlayamıyorlardı, tanımayanlar ise ilk görüşte farkına varamıyorlardı ama biraz oturup da inceledikten sonra, muhataplarının çoktan çürümeye başlamış bir ceset olduğundan kesinlikle emin oluyorlardı... Bunları kabullendikten sonra da geriye bir tek sorun kalıyordu, o da cesedimi nereye saklayacağım.

Bu iş için az uğraşmadım değil, fakat, ne Etel izin verdi buna, ne de Can. Cesedimi, bıraktığım her yerde buldular ve onu tekrar geri getirdiler... “Babam eskiden böyle değildi,” diyor Can şimdi, merak ve biraz da üzüntüyle durumumu soran arkadaşlarına, “son zamanlarda üniversite onu çok yormuştu...”

Bana gelince: sonunda cesedimi saklayacak bir yer bulamayacağımı anladım ve belki de, yapılacak en iyi şeyi yaptım; onu yanımda taşımaya başladım...

SON

Emre Sururi 01/02/1999 Pzt
<http://www.emresururi.com>